

El fanal de la confiança

Visca les persones que et miren als ulls i van més enllà, més endins

Foto: Ben Raynal

És dijous. Quedem a Gràcia i sopem. Parlem de bestieses. Riem d'allò que vam fer abans-d'ahir i de les ximpleries que fem cada dos per tres. I, entre rialles i quintos, em convides a avançar. M'agafes la mà i em dius: va, vine, veuràs que no n'hi ha per tant.

Una passa. Trepitjo de puntetes una ombra llarga i fosca. Una altra. Deixo de mirar-me els peus. Encara que em tremoli el pols, alço el fanalet de la nostra confiança. Però descobreixo una mirada negra, desafiant. Amb un fil de veu, pregunto a la por: per què em persegueixes arreu on vaig? Ella treu un mirall vell i esquerdat i m'ensenya les vegades que no he sabut confiar en el que sóc. Que he callat o que he girat el cap. Com si hi hagués bocins de mi que, per no fer net, els he mal escombrat. Ara són una muntanya de fulles seques que, abans de ser cremades, voldrien ressuscitar a la primavera.

T'explico el que duc. No t'espantes davant la meva por. No li tires pedres, ni et tapes els ulls. T'hi apropes. Em dius que s'assembla al que tu també tragines. En parlem i me n'adono: les converses sense disfresses curen. Et despullen de dalt a baix. És com si la complicitat ens apropés a la veritat. Amb tu no cal dissimular res, ni fer el paper.

De camí cap a casa, somric. Visca les persones que et miren als ulls i van més enllà, més endins.

Les que t'agafen la mà i et diuen va, vine, veuràs que no n'hi ha per tant. Les que ens empenyen a alçar el fanalet de la confiança. Les que fan que un dijous brilli més que un dissabte.